

Pentru înflorirea patriei, pentru un trai mereu mai bun

Citind Expunerea făcută de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la Plenara C.C. al P.M.R. din 26—28 noiembrie a.c. oamenii muncii din țara noastră constată cu bucurie că obiectivele proiectului de plan de dezvoltare a economiei naționale pe anul 1959 înseamnă încă un pas însemnat pe calea înfloririi patriei noastre, pe calea ridicării continue a nivelului de trai al celor ce muncesc.

Expunerea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej ne arată clar că și pe mai departe partidul desfășoară cu fermitate politica de industrializare socialistă a țării — bazată pe dezvoltarea cu precădere a industriei grele și în primul rînd a industriei constructoare de mașini.

Studiind documentele Plenarei, camenii muncii de pe ogoare au salutat cu satisfacție și și exprimă adîncă lor recunoștință pentru grija deosebită pe care partidul și guvernul țării o acordă de asemenea dezvoltării continue a sectorului socialist al agriculturii, mării producției la hectar.

În anul care vine agricultura va primi un volum de investiții însumînd 2,9 miliarde lei, adică cu 600 milioane mai mult ca în 1958, principalele sume fiind orientate spre mărirea substanțială a parcului de mașini și tractoare, chimizarea agriculturii și extinderea lucrărilor de hidroameliorații.

Este suficient să amintim că în anul 1959 pe ogoarele patriei noastre vor ieși încă 6.100 tractoare, 4.700 combine, 6.200 semănători și alte mașini, că agricultura va primi, față de 1958, aproape o cantitate dublă de îngrășăminte chimice.

Lucrările Plenarei C.C. al P.M.R. au subliniat faptul că pentru sporirea producției agricole, o mare însemnătate are lărgirea suprafețelor arabile apărarea terenurilor împotriva inundațiilor și combaterea efectelor dăunătoare ale secetei. Este necesar în acest sens să fie mobilizate toate forțele sănatoase ale satelor noastre, să se stimuleze inițiativa, talentul și spiritul gospodăresc al fiecărui țărăn muncitor, pentru ca prin munca voluntară, cu cheltuieli cît mai puține din partea statului, să se redea agriculturii cît mai multe terenuri. Exemplul multor țărani colectivști și întovărășiți trebuie să constituie un indemn viu pentru întreaga țărănie muncitoare care în scurtă vreme poate să amelioreze peste 1.000.000 hectare, ceea ce va însemna mai multe produse agroalimentare, un pas înainte în întărirea economiei naționale, în ridicarea nivelului nostru de trai.

Pentru a da un caracter de masă acestei acțiuni, pentru ca fiecare cetățean să pună umărul cu nădejde la înfăptuirea acestor sarcini, sfaturile populare, căminele culturale au datoria să desfășoare o largă muncă politică de masă în rîndul țărănilor muncitori, să arate fiecărui cetățean, prin exemplificări concrete, cît va câștiga atît el, personal, cît și întreaga economie națională, prin redarea agriculturii a unor suprafețe neproductive în prezent. Totul este să pornim din timp și cu răbdare la treabă și asta o putem face încă de pe acum.

Proiectul planului de dezvoltare a economiei naționale constituie un mare program al construcției noastre economice a cărei realizare va aduce în anul 1959 o creștere a veniturii naționale de 13 la sută față de 1958, o continuă ridicare a nivelului nostru de trai — obiectivul principal al politicii partidului.

Pentru viața noastră mai bună, pentru noi succese în opera de construire a socialismului, să muncim cu puteri sporite pentru a da viață sarcinilor trasate de partid.

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

ANUL 61

Seria II-a

Nr. 572

Miercuri

10 decembrie 1958

8 pagini — 15 bani

„În vederea dezvoltării sectorului socialist al agriculturii și sporirii producției agricole, prin proiectul de plan pe anul 1959 se acordă agriculturii investiții însumînd 2,9 miliarde lei, cu 600 milioane lei mai mult decît în 1958”.

(Din Expunerea făcută de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la ședința plenară a C.C. al P.M.R.).

Expunerea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej în ședința plenară a C.C. al P.M.R. din 26—28 noiembrie a.c. a stîrnit un mare interes și în rîndul oamenilor muncii de la sate.

În aceste zile au loc adunări în unitățile agricole socialiste și la căminele culturale unde se dezbate sarcinile puse de plenară, se analizează posibilitățile locale, se fac propuneri și se iau hotărîri.

„Pentru o producție tot mai mare de sfeclă de zahăr”. Sub această lozincă colectivștii din Hălchiu, regiunea Stalin, cheamă toate gospodăriile colective, cooperativele de producție agricolă și întovărășirile agricole, pe toți inginerii și tehnicienii din aceste unități și sfaturile populare, să lupte cu tot elanul pentru sporirea producției la sfeclă de zahăr.

În anul 1959, bunăoară, colectivștii din Hălchiu își propun să obțină o producție medie de 25.000 kg. sfeclă de zahăr la hectar de pe o suprafață de 150 hectare, să livreze statului

3.750.000 kg. sfeclă pentru a obține un venit de 1.575.000 lei și 37.500 kg. zahăr și să asigure totodată pentru hrana vitelor 2.062 tone borhot și 1.125 tone frunze și capete de sfeclă.

● Anul trecut gospodăria colectivă „Octombrie Roșu” din satul Ghidici, raionul Calafat, a cultivat o suprafață de 30 hectare cu sfeclă de zahăr

ANGAJAMENTE

și alta de 7 hectare cu floarea soarelui.

În urma studierii Expunerii tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej la plenară colectivștii au hotărît să cultive anul viitor 90 hectare sfeclă de zahăr și 30 hectare floarea soarelui.

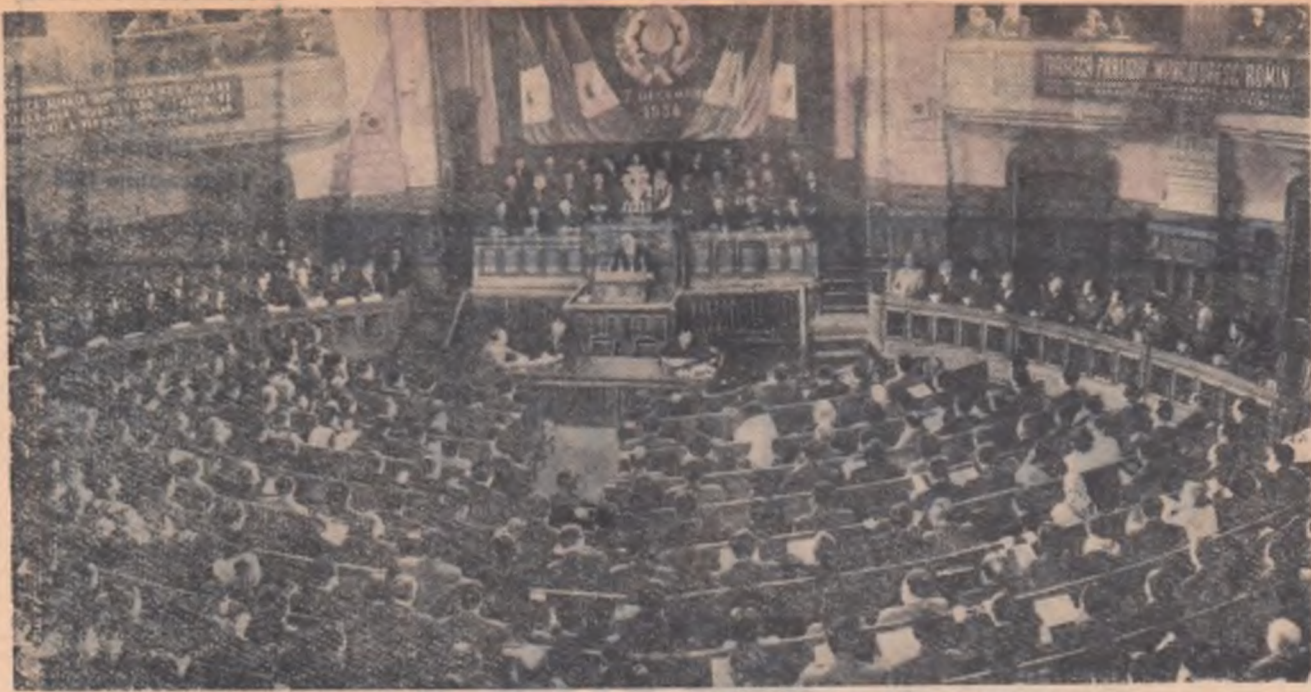
● Expunerea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej l-a găsit pe colectivștii din Curcani, regiunea București, chiar în toiul pregătirilor pen-

tru întocmirea planului de producție pe anul 1959.

Studiind cu atenție Expunerea, colectivștii au venit cu o serie de propuneri la consiliul de conducere. Vasile Ivan, secretarul organizației de bază, a propus, bunăoară, dublarea suprafeței cultivate cu floarea soarelui, soiul Wnjik, astfel ca să se ajungă la 20 hectare. Sandu Constantin a atras atenția că s-ar putea mări suprafața de teren irigabil pentru sfeclă de zahăr cu încă 5 hectare. La consiliul de conducere a venit într-o fugă, cu ziarul în mînă, și clobanul Vasile Balea. „Acum, tovarășe președinte, n-ai încotro! Musai să ceri pășune. Iacă, eu mă leg ca pină la toamna viitoare să ajungem să avem 220 de oi fătătoare cu lînă fină”.

În fiecare zi colectivștii din Curcani vin cu noi propuneri. Deocamdată planul de muncă pe 1959 se anunță a fi cel mai bun plan din cîte s-au întocmit pînă acum în gospodăria colectivă din Curcani.

Aspect de la ședința de închidere a celui de-al III-lea Congres al cooperăției de consum din R. P. Romîna

Cel de-al III-lea Congres al cooperăției de consum din R. P. Romîna

Vineri dimineața s-a deschis în Palatul Marii Adunări Naționale cel de-al III-lea Congres al cooperăției de consum din R. P. Romîna. Au participat la acest congres 600 de delegați din partea celor 5.200.000 de cooperatori din toată țara. Ei sînt colectivisti și întovărășiți, țărani muncitori cu gospodărie individuală, intelectuali de la sate, cooperatori fruntași, care au dovedit în toată activitatea lor, sirguință, cinste și pricepere gospodărească.

Au participat la Congres oaspeți străini, reprezentanți ai mișcării cooperatiste internaționale din U.R.S.S., R.P. Chineză, R.P. Albania, R.P. Bulgaria, R. Cehoslovacă, R.D. Germană, R.P. Mongolă, R.P. Polonă, R.P. Ungară, R.D. Vietnam.

Congresistii au salutat cu aclamații puternice prezența în mijlocul lor a conducătorilor partidului și guvernului, tovarășii Gh. Gheorghiu Dej, Chivu Stoica, Gheorghe Apostol, Emil Bodnăraș, Petre Borilă, Nicolae Ceaușescu, Alexandru Moghioroș, Constantin Pirvulescu, Leonte Răutu, Ștefan Voitec, Ianoș Fazekas, care au luat parte la lucrările Congresului.

Salutul rostit de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej în numele C.C. al P.M.R. și al guvernului a constituit un îndreptar prețios pentru desfășurarea lucrărilor Congresului. Insufleșirea cu care a fost primit acest salut de către congresiști dovedește hotărîrea lor de a urma întocmai indicațiile date de partid, de a face din cooperăție un factor activ de educare socialistă a maselor muncitoare. La primul punct al ordinii de zi, tovarășul C. Mateescu a prezentat raportul Consiliului Centrocop cu privire la activitatea cooperăției de consum în perioada 1954—1958.

În anii regimului de democrație populară — se subliniază printre altele în raport — cooperăția de consum a adus o foarte mare contribuție în dezvoltarea schimbului de mărfuri dintre oraș și sat, la educarea țărânimii muncitoare în vederea atragerii ei pe făgașul socialismului. Din 1954 pînă azi au intrat în cooperativele de consum peste 300.000 de țărani muncitori, fondul social crescînd în acest timp cu 80.000.000 lei.

În anul care au trecut de la cel de-al II-lea Congres al cooperăției s-au vîndut numai la sate, prin unitățile cooperatiste, mărfuri care întrec cu 14.000.000.000 lei valoarea mărfurilor vîndute între primul și al doilea Congres. Cauza e bine cunoscută: prefacerile adînci din viața satului au ca urmare schimbări în gustul țărănilor muncitori, o cerere mai mare și mai variată de mărfuri industriale. În magazinele cooperative, în marele volum de mărfuri care se desfac aici, țărâtimea muncitoare vede sprijinul viu și concret pe care clasa muncitoare, aliatul ei credincios i-l acordă neîncetat. Țărâtimea muncitoare își manifestă dragostea și recunoștința față de clasa muncitoare contractînd cu statul sau vînzînd prin cooperative prisosul de produse agricole. În 1958 s-au achiziționat prin cooperative față de 1954 de două ori mai multe cereale, de nouă ori mai mulți cartofi, de șase ori mai multă lînă, de trei ori mai

multe ouă. A căpătat o largă răspîndire acțiunea de contractare a cerealelor cu asociațiile de țărani. Peste 70 la sută din cantitatea totală de cereale contractate anul acesta s-a realizat cu cele aproape 4000 de asociații de țărani pentru valorificarea produselor agricole.

A luat cuvîntul apoi tovarășul A. I. Galkin, președintele Uniunii centrale a cooperativei de consum din R.S.F.S. Rusă și vicepreședinte al Uniunii centrale a cooperativei de consum din U.R.S.S., care în numele celor 36.000.000 de cooperatori din U.R.S.S. a adus Congresului un frăteș și călduros salut.

Au mai adus saluturi Congresului reprezentanți ai mișcării cooperatiste din R. Cehoslovacă, R.P. Chineză, din R.D. Germană, R.P. Bulgaria, R.P. Albania, R.P. Ungară, R.P. Mongolă, R.P. Polonă și R.D. Vietnam.

În după-amiaza primei zile a lucrărilor Congresului, după prezentarea raportului comisiei de validare, a dării de seamă contabile a Centrocopului la 31 decembrie 1957 și a raportului comisiei de revizie pe perioada 1954—1958, au început discuțiile la raportul Consiliului Centrocop.

În cuvîntul său, tovarășul Coici Spasa, președintele gospodăriei agricole colective din Social, regiunea Timișoara, arată că unirea țărănilor muncitori în cooperativă i-a ajutat să înțeleagă mai bine foloasele muncii și gospodăririi în comun. Azi, în comună, în urma sprijinului permanent dat de organizația de partid, toate cele 340 de familii din comună și-au unit pămînturile în g.a.e. „Drumul lui Lenin”.

Cooperativele sînt aproape de inimă și interesul țărânimii — arată tovarășul Dumitru Murdaru din Craiova în cuvîntul său — și își întăresc spusele, amintind că 580.000 de săteni, reprezentînd 69 la sută din populația adultă a satelor din regiune, sînt membrii ai cooperativei de consum. Tovarășul Vasile Stărica, președintele U.R.C.C.-Suceava vorbind despre rolul educativ al cooperăției de consum arată că membrii cooperatori se gîdesc astăzi la problemele cooperativei și ale satului cu mai multă maturitate politică. În perioada de după cel de-al II-lea Congres, membrii cooperatori din regiunea Suceava au achitat

peste 21 milioane lei fond social față de 6 milioane cite erau în 1954.

Au luat cuvîntul în continuare numeroși alți delegați care au ridicat probleme din cele mai variate sectoare ale activității cooperăției de consum.

Congresul a aprobat raportul consiliului Centrocop cu privire la activitatea cooperăției de consum pe perioada 1954—1958, darea de seamă contabilă și împărțirea beneficiului Centrocop la 31 decembrie 1957 și raportul comisiei de revizie.

Tovarășul Lucaci Ladislau, vicepreședinte al Centrocop, a prezentat apoi raportul asupra modificărilor la statutul Uniunii centrale a cooperativei de consum. După discuții pe marginea raportului, Congresul a aprobat în unanimitate modificările aduse la statut. Delegații au adoptat apoi în unanimitate Rezoluția celui de al III-lea Congres al cooperăției de consum. A fost ales apoi, prin vot secret, președintele Centrocop, și cei 121 de membri și 29 de membri supleanți ai consiliului Centrocop, precum și comisia de revizie.

Tovarășul C. Mateescu, președintele Centrocop, a mulțumit delegaților, în numele său personal și al consiliului nou ales pentru încrederea acordată, asigurînd Congresul că membrii noului consiliu vor îndeplini cu cinste sarcinile trasate de Congres.

În continuare, tovarășul Francisc Tapos, vicepreședinte al Centrocop, a dat citire telegramei de salut adresate C.C. al P.M.R. și Consiliului de Miniștri al R. P. Romîne de către cel de al III-lea Congres al cooperăției de consum. Salutul adoptat în unanimitate de participanții la Congres a prilejuit din nou o manifestare fierbinte de dragoste și atașament față de partid și guvern.

Cuvîntul de închidere a Congresului a fost rostit de tovarășul Romulus Zăroni, vicepreședinte al Centrocop.

Duminică seara, a avut loc în sala de festivități a Fabricii de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej”, o reuniune tovarășească, la care au participat delegații la cel de al III-lea Congres al cooperăției de consum și reprezentanții organizațiilor cooperatiste de peste hotare invitați la Congres.

Inaugurarea marei Complex școlar de la Birlad

Zilele acestea, oamenii muncii din orașul Birlad au trăit un eveniment de seamă: a fost dată în folosință cea mai mare construcție din țară destinată învățămîntului de cultură generală. La festivitatea inaugurării au participat învățători, profesori, elevi, oameni de știință și cultură, muncitori fruntași din întreprinderile birlădene.

Luînd cuvîntul, tovarășul Constantin Nistor, președintele statului popular regional Iași, a scos în evidență dezvoltarea continuă a regiunii Iași în anii regimului democrat-popular. Numai în ultimii ani s-au construit fabrica de rulmenți din Birlad, fabrica de antibiotice din Iași, conducta de aducțiune a apei Prut—Iași, la care azi se adaugă marelui Complex școlar din orașul Birlad.

În marelui Complex școlar de la Birlad, care se întinde pe o suprafață de 20.000 m.p., cu clădiri impunătoare, avînd peste 800 de încăperi (săli de clasă, laboratoare, ateliere, cabinete metodice) vor învăța aproape 2.300 de elevi, dintre care 500 vor beneficia de internat.

Întîmpinat cu vii aplauze, tovarășul acad. Atanase Joja, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, ministrul învățămîntului și Culturii, în numele C.C. al P.M.R. și al Consiliului de Miniștri, a salutat călduros pe constructorii Complexului, cadrele didactice și elevii marelui edificiu de cultură. Vorbitorul a subliniat grija și dragostea partidului și guvernului nostru față de școală, față de tînăra noastră generație, căreia i se creează condiții tot mai bune pentru a-și însuși ouceririle științei, culturii și tehnicii, pentru a învăța să le pună în slujba muncii constructive a poporului.

Oamenii muncii, cadrele didactice și elevii din Birlad, au adresat Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român și Consiliului de Miniștri o telegramă prin care își exprimă recunoștința și dragostea fierbinte față de partid și guvern, pentru grija deosebită pe care o acordă instruirii și educării tineretului, angajîndu-se să transforme Complexul școlar de la Birlad într-un puternic centru de cultură și educație patriotică a viitorilor constructori ai socialismului în patria noastră.

Un aspect al Complexului școlar de la Birlad.

CU FORȚE
SPORITE
pentru

CREȘTEREA PRODUCȚIEI AGRICOLE

„Se va realiza un însemnat pas înainte pe linia chimizării treptate a agriculturii, livrându-se în 1959 cu peste 50 la sută mai multe îngrășăminte chimice decât în 1958“.

(Din expunerea făcută de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la ședința plenară a C.C. al P.M.R.)

Gînduri de viitor

Inginerul Rădoi Zacheu face parte din acea categorie de oameni cu care te împrietenești de la prima vedere. Firiile sale vesle și deschise i se mai adaugă și calitatea unui bun povestitor. Or, ca să fii bun povestitor, trebuie mai întâi să cunoști tare multe lucruri. Și inginerul Rădoi, tehnicianul agricol al gospodăriei colective „I. L. Caragiale“ din Rîșnov, regiunea Stalin, cunoaște într-adevăr multe lucruri interesante. Mai ales despre gospodăria colectivă în care muncește de aproape cinci ani, știe atîtea, încît te prinde mirarea cum de le poate ține minte pe toate.

Dacă vrei, îți poate vorbi o seară întreagă despre sectorul zootehnic al gospodăriei, despre vacile cu lapte și îngrijitorii lor, despre oi și hîrnicia ciobanilor, care au adăugat la zestrea anuală a colectivității multă brînză, lînă și mai ales mulți, foarte mulți bani.

În ultima vreme însă, după plenara din 26-28 noiembrie 1958, a C.C. al P.M.R., inginerul Rădoi, ca de altfel toți colectivității de aici, are ca obiect principal de discuție cultura sfeclă de zahăr. În expunerea făcută de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la plenară, s-a arătat de exemplu, că în câteva regiuni ale țării, dintre care și regiunea Stalin, unde sfecla de zahăr are condiții favorabile de climă și sol, nu s-a dat suficientă atenție acestei plante.

Ceea ce-i frămîntă pe membrii gospodăriei noastre în momentul de față — a ținut să mă pună la curent inginerul Rădoi — este următorul lucru: cum să sporească producția sfeclă de zahăr? Noi avem de acum o experiență destul de bogată în această direcție pentru că n-a fost an în care să nu cultivăm și sfeclă de zahăr.

Atunci cu siguranță că ați avut și rezultate bune.

Mai încapă vorbă? Anul trecut, de pildă, am realizat 17.000 kg. sfeclă la hectar. Cu sacii au cărat acasă colectivității zahărul ce ne-a revenit după predarea sfeclă. Feher Iosif cu familia lui a primit, de exemplu, o sută și ceva de kilograme, Aldica Maria, Bades Gheorghe și Marțel Hans, la fel.

Anul acesta rezultatele noastre au fost mai slabe, la această plantă. Dacă ar fi să-i întrebăm pe colectivității noastre ca să-i cauze, unii aruncă vina pe timp: că n-ar fi fost favorabil.

O leacă de dreptate au ei. Însă nu-i mai puțin adevărat că nici noi n-am făcut tot ce se putea pentru obținerea unei producții cât mai mari de sfeclă de zahăr.

— Și ce măsuri ați luat în

pe lingă o umiditate constantă și de multe îngrășăminte. Ca să ne coste mai puțin, am stabilit ca toți colectivității care au vite acasă să nu arunce bălegarul, ci să anunțe gospodăria ca să-l care pe cîmp.

„Putem și trebuie să luăm toate măsurile pentru dezvoltarea culturii sfeclă de zahăr, cit și pentru mărirea capacităților de producție, astfel ca în 1960 importul de zahăr să fie lichidat, iar în 1964 să ajungem la un consum de zahăr de 20 kg. socotit pe cap de locuitor, față de 5,5 kg. cit era în 1938 — și să dispunem în același timp de însemnate cantități pentru export“.

(Din expunerea făcută de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la ședința plenară a C.C. al P.M.R.)

cadru gospodăriei, ca în anul care vine să puteți produce mai multă sfeclă de zahăr? Ați discutat cumva pînă acum acest lucru?

— Sigur că da. De altfel am fost și invitați la o consfătuire cu toate gospodăriile agricole de stat, gospodăriile agricole colective și întovărășirile din raionul Codlea, la care s-a discutat tocmai acest lucru: sporirea producției la sfeclă de zahăr. La această consfătuire, organizată de statul popular regional, colectivității din Halchiu au făcut o chemare la întrecere care ne-a pus pe gînduri. S-au angajat, de exemplu, să mărească suprafața pentru recoltarea sfeclă de zahăr cu 10-15 la sută, să ridice producția medie la hectar pînă la 20.000 kg. etc. Ei bine, puteam noi să stăm nepăsători? Sigur că nu. Și atunci, uite ce ne-am pus de gînd să facem. În primul rînd am stabilit în adunarea generală ca în loc de 25 hectare cite am avut anul trecut cultivate cu sfeclă de zahăr, anul viitor să avem 40 hectare.

S-a stabilit să folosim cele 15 hectare ce le avem pe lângă iazul morii. Acolo avem posibilitatea să facem o irigare naturală, care să nu ne coste nici un ban. Și mai e ceva. O dată cu irigarea pămîntului avem posibilitatea să-l asigurăm și o îngrășare cu must de gunoi de grajd, subțiat. O dată cu pătrunderea apei din iaz, răsturnăm și butoaiele cu must de gunoi de grajd la capetele străzilor și îngrășămintele se împart uniform pe întregul teren. De altfel problema îngrășămintelor continuă să ne frămînte și azi. Sfecla de zahăr are nevoie

Putem să ne gospodărim și mai bine

Am stat îndelung la taifas cu tovarășul Ene Oprea, președintele gospodăriei colective din Căzănești, raionul Slobozia, care tocmai ținuse sfat cu membrii consiliului de conducere pentru alcătuirea planului de producție pe 1959. Pe filele ziarului cu Expunerea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej la Plenara C. C. al P.M.R. din 26-28 noiembrie 1958, creionul președintelui subliniase cu grijă unele pasaje și îndeosebi rîndurile care vorbeau despre sporirea considerabilă a producției de lînă, ulei și zahăr.

— Expunerea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej, ne face să primim mai limpede, mai departe, îmi spuse președintele. Ne dă încredere în puterile noastre. E pentru noi un program de luptă, și a venit tocmai la timp. Ne-a găsit, ca să zic așa, pregătiți. Și noi ne gîndeam să cultivăm mai multă sfeclă de zahăr, să însămînțăm mai multă floarea soarelui și să sporim numărul oilor cu lînă fină. Dar prevederile noastre erau mai mici față de condițiile și posibilitățile pe care le avem. Documentul ne-a arătat că putem să ne gospodărim și să muncim cu mai multă chibzuință.

— Ați pomenit de sporirea numărului de oi cu lînă fină...

— Da, avem 600 de oi de rasă „Merinos“. Hotărîsem să le înmulțim la anul cu încă vreo 200. Acum, citind documentul, chiar Niță Papuc, ciobanul, a venit și mi-a spus că mergem prea încet cu mărirea stîinii, că el e de părere să sporim numărul oilor cu încă o dată pe-atît, să ajungem la 1200. Și are dreptate. Saivane putem face cu meșterii noștri, pășune avem din belșug...

— Lînă contractată ați avut?

— Am avut și-am predat-o toată: 670 kg. Asta, în afară de lînă contractată de fiecare colectivitate în parte, de la oile proprii.

Pe un perete, într-o ramă aurită, zării o diplomă de onoare. Ea consemnează o mare izbîndă a gospodăriei din Căzănești care a obținut o producție însemnată la cultura orezului. În anul viitor, gospodăria va cultiva orez pe toate cele 50 de hectare ce se întind pe malul Ialomîței.

— Credeți că ne-ar sta rău să mai avem o diplomă și pentru floarea soarelui? O s-o avem, fără îndoială, mă asigură Ion Dan, omul cu cele mai mult zile-muncă făcute în gospodărie, care a realizat un venit mediu lunar de peste 1600 lei. Ogorul de toamnă l-am făcut, sămînța Wniimk e pregătită, tarlăua pentru floarea soarelui s-a mărit la 125 hectare...

Această plantă, veșnic îndrăgostită de soare, pe care-l urmărește cu privirea de cînd răsare și pînă apune, și-a semnat certificatul de înpămîntare în Căzănești, cu mulți ani în urmă. Dar pe vremea aceea, oamenii cu pămînt puțin, înăbușiți între haturii ca între niște chingi prea strînse, nu știau cum să-și gospodărească mai bine peticul de pămînt să-i ajungă și pentru grîu, și pentru porumb, și pentru dughie, și pentru un sfert de pogon de floarea soarelui. O semănau la întimplare și dacă dădea vreo ploaie la vreme, scoteau cîteva sute de kile la hectar... Acum, pe tarlăua cea mare, lucrată după toate cerințele agrotehnice, cu toată vitregia naturii care a fost zgîrcită în ploi în vara aceea, gospodăria a scos pînă la 1500 kg. la hectar.

Cînd mă uitam astă vară la tarlăua cu floarea soarelui — îmi spuse brigadierul — mi se părea o pojghiță aurie, cu o sumedenie de bănuți de aur risipiți cîtu-i zarea...

— Și chiar că aur ne-a adus, interveni președintele. — Contractasem la început 60 de tone. Pe urmă, ce ne-am gîndit? Hai să mai dăm vreo 20-30 de tone. A cîștigat și statul, am cîștigat și noi. Dacă ducem această parte noastră de floarea soarelui, o dăruim cu pășune și cu soareci. Statul ne-a dat 2.500 kg. de ulei pe care l-am și împărțit între noi. Așa că ne-am ales și cu bani, și cu ceva ulei pe deasupra.

La plecarea, președintele mă dăugă:

— Deocamdată, v-am arătat cifre... La vară, au să vorbească faptele. Chemării partidului nostru, îi răspundem din toată inima: vom fi la datorie!

P. POPA

„Ca urmare a aplicării măsurilor agrotehnice înaintate, precum și a cointeresării materiale a producătorilor vom putea ajunge ca în 1960 să renunțăm la importul de ulei, iar în 1964 să obținem o producție de 650.000 tone floarea soarelui, cu care să satisfacem pe deplin cerințele crescînde de consum ale populației“.

(Din expunerea făcută de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la ședința plenară a C.C. al P.M.R.)

N. CREANGA

13
decembrie
1918

Pictură
de A. Jiquidi

CAMIL PETRESCU

CEI CARE PLĂTESC cu viața

— Fragmente —

Singeroasa reprimare a muncitorilor de către regimul burghezo-moșeresc, la 13 decembrie 1918, a stîrnit revolta tuturor oamenilor de bună credință din țara noastră. Înțelegîndu-și mînia de cronicar al vremii sale, marele nostru scriitor Camil Petrescu a lăsat un zguduitor document al evenimentelor de acum patru decenii: nuvela „Cei care plătesc cu viața”. Publicăm din această nuvelă fragmentele de mai jos:

...Ladima văzu doi soldați care țirau cu greutate cadavrul unui muncitor... și-l treceau strada pustie spre curtea Teatrului Național. Cel ucis, părea un colos, cu fața moale, rotundă, învinețită, cu o mustață mică neagră. Alți doi soldați ieșiră din gangul atelierului fotografic Mandl, purtînd tot așa de cap și de picioare, alt muncitor ucis. Ladima se opri în loc încremenit, nepricepînd rostul acestei strămutări. Cel de al doilea părea să fi fost un ins slab și cu fața supț, pe care mustața părea prea mare.

Ajunse o dată cu soldații în dreptul curții Teatrului Național și văzu cum îi aruncau pe cei uciși unii peste alții, ca niște trunchiuri de copaci. Alți trei, patru, erau răsturnați pe pavajul curții înguste, cu pete mici de singe lîngă ei. Ladima ar fi vrut să vadă, stăruia cu privirea, dar trupurile fără viață, de fontă parcă în vinețea lor, se refuzau privirii lui, cînd îngust limpede, cînd larg încetoșată. Acum, după, colț, vederea

Patruzeci de ani de la masacrul din Piața Teatrului Național

Evenimentele din 13 decembrie 1918 s-au desfășurat în cadrul avîntului revoluționar al maselor muncitoare din țara noastră însuflețite de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. Victoria revoluției ruse, organizată și condusă de partidul bolșevic, în frunte cu Lenin, a arătat clasei muncitoare din țara noastră că eliberarea sa nu este posibilă decît pe calea luptei revoluționare, în frunte cu un partid marxist-leninist.

După acțiunile din 17 noiembrie și 1 decembrie ale cefeștilor, la 3 decembrie 1918 intră în grevă 5.000 de muncitori și muncitoare de la Regie. În același timp izbucnește greva tipografilor de la Sfetea și „Minerva”. Deoarece patronii refuzau cu încăpăținare să satisfacă cererile lor drepte, după aproape două săptămîni de tratative, muncitorii din Capitală hotărîsc o grevă generală de solidaritate cu frații lor aflați în grevă.

Ingrozite, burghezia și moșierimea se pregăteau să reprime orice manifestație muncitorească. În acest scop, generalii Mărgineanu și Ștefănescu au început să instruiască din timp trupele de „elită” aduse în Capitală tocmai din nor-

dul Moldovei, spunînd soldaților că vor lupta împotriva „dezertorilor care vor război”.

Ziua de 13 decembrie se anunța posomorîtă, ceoasă. Bucureștiul părea un oraș asediat. Lucrătorii tipografi au fost convocați pe la ora 10 la întrunire în sala sindicatelor din str. Sf. Ionică.

Cuvîntările au ținut pînă la 10 jumătate. Adunarea a luat hotărîrea că, în frunte cu delegații, muncitorii să manifesteze pe Calea Victoriei pînă la Ministerul Industriei, pentru a primi rezultatul tratativelor. Dar, ieșind în stradă, muncitorii constată că toate străzile erau bătăte de soldați. S-a luat hotărîrea să se declare grevă generală de protest a tuturor muncitorilor din Capitală împotriva interzicerii manifestațiilor de stradă. Au fost trimiși delegați la toate fabricile pentru a convoca muncitorii la un mare miting, la clubul socialist.

După ora 13, încolonați cîte patru, în frunte cu ucciții, muncitorii de la fabrica Vulcan s-au unit pe drum cu cei de la Bragadîru. Pe altă cale veneau cei de la Wolf, Lemaître. Dinspre Gara de Nord se apropiau opt mii de cefești și șase mii de muncitoare de la Regie. Înaintau cîntînd Internaționala și strigînd: „Jos cenzura!”, „Trăiască libertatea!”, „Pămînt țăranilor!”, „Vrem pace!”, „Trăiască Revoluția Rusă!”, „Jos starea de asediu!”.

Cînd primele rînduri de muncitori au ajuns la clubul socialist, au fost opriti de cordoanele de soldați și poliști. Cei din urma coloanelor neștiind ce s-a întîmplat în față, forțau înaintarea. Prevăzînd ruperea cordoanelor de soldați, călăul Mărgineanu a ordonat să se sune din trompete. Dar muncitorii strigau cu și mai mare hotărîre: „Vrem pîine!”, „Vrem libertate!”.

Soldații, amețiți de băutură, priveau nedumeriți la poporul care cerea pîine, pace și libertate. Nu șiau ce să mai creadă. Li se spusese că aceștia sînt „dezertori care vor război” și cînd colo ei cereau pîine și libertate.

Răzbiți de valul mulțimii, soldații cedară, unii dintre ei amestecîndu-se și chiar manifestînd alături de muncitori, ba făcîndu-le loc să treacă mai departe.

Un „URA” puternic — din mii de piepturi — zguduî văzduhul.

Atunci călăul Mărgineanu, a ordonat soldaților: „foc!” Totuși, soldații nu s-au grăbit să tragă. În clipa aceea maiorul Tălaranu se repezi cu furie spre al doilea cordon de soldați, care începuseră să șovăie și să discute cererile muncitorilor. Maiorul începu să-i lovească cu pumnii. Ceilalți ofițeri îi urmau pilda.

Soldații încercară să tragă, dar mîini le la tremurau. Foc! — comandă maiorul. Dar nu se auzi nimic. Atunci maiorul scoase revolverul de la centură și trase cel dintîi în mulțime. Apoi se auzi o salvă... încă una... încă altele, pînă cînd gornistul sună încetarea focului.

În urma acestui act de „vitejie” al călăului Mărgineanu în piața teatrului au rămas: 102 morți și peste 150 de răniți. Toată noaptea camioanele au cărat morți pe la diferite cimitire. Apoi au fost redactate autorizațiile de înmormîntare. Iată un exemplu: „Buletin de moarte Nr. 13.196. Nicolae Bora, în vîrstă de 28 de ani, mecanic, str. Căuzași, încetat din viață la 13 ale lunii decembrie, boala: rănire prin arma de foc și — expresie a cinismului și bestialității — pe autorizație este adăugat: omor scuzabil.”

2

„CEI CARE PLĂTESC CU VIAȚA”

se schimbă și la douăzeci, treizeci de metri mai jos, în dreptul Pasajului, era un baraj de soldați pe două rînduri, cu armele întinse, iar dincolo, un grup cît o clasă de școală, care izbucnea în imprecatii și deznădăjduite strigăte: „Uci-gași... uci-gași... trageți... trageți...” Zeci de brațe erau ridicate spre cer, într-o agitație frenetică. În orașul devenit parcă pustiu, cînd toată lumea fugise, ei rămăseseră după somațiile morții, lîngă tovarășii lor care căzuseră printre ei, uciși. Grupul acesta părea mai singur în fața armelor întinse, la un pas, de se simțea respirația rece, de oțel, a baionetelor, decît niște naufragiați pe o plulă, între cer și apa vinătă a oceanului.

Mai făcu doi, trei pași spre un grup de trei civili, singurii în golul în care se găsea. Unul dintre ei, care se plimba agitat înapoia zidului de soldați, se apropie de spatele lor, mai privi o dată mînios printre căștile de oțel, spre grupul celor ce se frămîntau ca pe o corabie în vîrtej și se întoarse îndrîjit spre un locotenent palid, cu o umbră de mustață țepoasă, deasupra gurii tăiate parcă în lemn:

— Să sune trompeta somațiile legale... Dacă nu se împrăștie, trageți...

Dar ofițerul își încordă umerii și îl privi puternic în ochi. — De tras este ușor de tras, ați văzut și dumneavoastră... Dar uite ce e acolo... și arată spre curtea Teatrului Național. Mai gîndiți-vă...

Omul, cu gulerul paltonului ridicat, care-l făcea să pară și mai înalt, dîndu-i în același timp și un aer de bolnav, îl privi cu ochii pe jumătate închiși, cu o lumină tăioasă între pleoape.

— Dumneata ești chemat aci să execuți ordinele, nu să discuți...

Locotenentul vru să răspundă, apoi șovăi și se întoarse scurt, apăsător, către un plutonier, la care se răsti scurt.

— Să sune trompetul...

Ladima îngheță... Sunetele lungi, prelungite, ca un strigăt astral, fură ca o descărcare electrică, întîi în zig-zag, prin zidul soldaților. Corpurile lor se încordară în așteptare.

Dar în clipa aceea, în loc ca mulțimea să se împrăștie,

„CEI CARE PLĂTESC CU VIAȚA”

3

izbucni în strigăte aproape inumane, mîinile filfîră ca niște ramuri agitate de vijelie într-o palpație deznădăjduită...

— Trageți... Trageți o dată...

Vuietul de protestări asurzitoare pluti muță vreme în cuprinsul străzii. Cele trei somații rămăseră suspendate în văzduh... Salva anunțată nu a fost trasă...

Ziua aceasta de decembrie, din nepăsarea naturii, în contradicție cu viața omului, fusese o zi „frumoasă”, fie și de iarnă, și sfîrșia într-o anemică apoteoză. Ultimele raze ale soarelui care scăpăta, mai ajungeau, cît îngăduiau acoperi-

(Desen de A. IONESCU).

4

„CEI CARE PLATE

șurile de peste drum, să lumineze și balconul clubului, de pe dreapta de unde fruntașii muncitorimii vor

Nu mai sus decît un stat de o cușcă de grîlaj de fier, lipită de cîtorva persoane să privească m. Alții se îngîrădeau în pervazul anului cu sîta lui de gaz aerian, suportii înflorați de fier ai balco

Cu totul în lumina soarelui ge de statură mijlocie, cu o față oso tot. „Am cerut pîine și ni s-au c aspră, traza mai curînd stingace care cădeau ca picături inflama de unde țîneau în aprobări vii gheziei se vor întoarce împotriva pitalismului este mușcătura fiarei

Din cînd în cînd se producec o dată cu bănuiala rece a amurg toare peste această insulă de morții, dar atunci chiar din mulți din două, trei cuvinte, pătrunzător cotească toate piepturile într-un v se agite în amenințări și tînguiri. reori, în clipele cele mai grele a lărîre în fața morții. Nu fusese a citorească, dar pe oamenii acești decît ca veniți din depărtările v deuna, într-un act peste care tim „Cei care se jertesc sînt întolde murat poetul.

Ladima crezu că recunoaște fețe palide, slăbite, cu ochii halu pe retinele lor în această după ar lucrătorii tipografiei din pasajul l ultima vreme gazeta la care lucr ca și părul, cu ochii apropiați și

A urmat un pr avut loc în april țială, înscenat un tori, învinuiri de statului. Zeci de voința a mii și m din partea secțiu list din București lor sindicate, a citor”, precum și cele mai diferite politice au fost în ele se exprima a poporului nost plicați în proces în libertate. În protest de ma lor închiși au to

Guvernul burgun și regele urmă acestui m a proletariatului ge. Rezultatul a perioada care ura toarească din țara și mai puternic crescut spiritul de tă. A crescut și m care culminează 1920.

Evenimentele e și mai ales greva arătat clasei mune necesitatea creării nar, partid care e tivitatea sa după toare ale învățăr Nu peste mult tim ființă Partidul C

Azi cînd sub col înțeleptului nostu popor muncitor societatea social săi căzuți acum p țea Teatrului Națio ternic îndemn în vieții noastre noi

MAI
cercetător l
a Partidulu

Mărturii

Evocare
de A. CONSTANTINESCU

...In drum pînă la prefectură se auzea înălțîndu-se din piepturile muncitorilor: cîntecul:

*Fraților soldați
Nu ne împușcați,
Că vă sintem frați,
Frați îndurerați...*

Unii dintre sobtați ascultînd nedumeriți aceste cuvinte mișcătoare nu le venea să creadă ochilor, că acest convoi martirizat se compunea din muncitori, muncitoare și copii lor golași cu păr ciufulit, mulți cu ghețe rupte, care se țineau plîngînd de poalele mamelor necăjite.

După multă detinere în curtea prefecturii, începe „ancheta”, „trierea”, „interogatoriul” comisarului de serviciu cu un „asistent” lingă el.

— Tu ce ești, fă? Ce lucrezi?

— Lucrătoare la regie...

— Și ce ai căutat la manifestație? Manifestație îți lipsea? Și loviturile curgeau nemiloase, bestiale. Comisarul de serviciu, de atîta „muncă” nici nu mincase, deși era aproape de ora 3 după amiază. „Auzi, să stau nemîncat din cauza voastră!”

— Dar tu ce lucrezi?

— Eu sînt gospodină...

— Aha, gospodină în strada Cîmpineanu? Acasă n-ai avut ce face, hai?

Și pumnii curgeau ca ploaia.

Asta era la prefectură.

13 decembrie 1918. Ora 7 seara.
(Desen de N. TONITZA)

La sediul din str. Sf. Ionică, agenții polițienești și militarii au năvălit în cancelaria lui Frimu, casier al societății de ajutor mutual „Munca”, au tăbărit pe el cu paturile de pușcă pînă au oboșit, au spart casa de bani a „Muncii”, însușindu-și economiile sărmanilor muncitori bătrîni, adunate în mîinile lui Frimu în care aceștia aveau o încredere fără margini. Bineînțeles registrele au avut soarta celorlalte lucruri din sala mare, au fost rupte și aruncate pe fereastră.

După jefuirea casei de bani a societății „Munca”, I. C. Frimu și alți frunțași ai mișcării muncitorești, au fost transportați și ei la prefectură. Aci au fost dați în primirea unui plutonier de jandarmi pedestri „Zurbagiu”, care după ce i-a dus în spălătoria cazarmii, a organizat în pripă o echipă de soldați bătauși, care înarmați cu ciomege speciale, au dat fără milă, unde au nimerit, pînă au oboșit.

Schinguirea din spălătorie a ținut toată noaptea, în timp ce în curte se continua „interogatoriul” și „trierea”. Injurăturile și loviturile comisarilor de serviciu erau intercalate de țipetele muncitorilor bătuți. Tocmai în zori oamenii au fost scoși mai mult morți decît vii din „spălătorie”. În acest timp pe strada Cîmpineanu și în Piața Teatrului „oficialitățile” făceau „curățenie”. Cadavrele muncitorilor erau strînse și duse la morgă. De acolo expediate cu rapiditate la cimitir, unde de cu seară, după ce gornistul a sunat „retragearea”, au fost trimise echipe de gopari, ca să pregătească gropile comune.

Din schinguirea de la prefectură, numai sănătatea de fier a lui Frimu l-a ferit de moarte după sălbatica ciomăgire a „Zurbagiului”. Dar ceea ce n-a reușit să facă ferocele plutonier de jandarmi pedestri cu brutele lui, a făcut tifosul exantematic, contractat la infirmeria penitenciarului Văcărești...

(Fragment din volumul: „Masacrul din Piața Teatrului Național din București 13 decembrie 1918”. Ed. F.I.A.P. 1948).

In regiunea Constanța, prima regiune din țară colectivizată în întregime, oamenii muncii romîni, tătari, turci, lipoveni își făuresc, înfrății în muncă și năzuinți, o viață îndestulată, lipsită de griji. Cultura minorităților naționale de aici, ca urmare a condițiilor create de regimul nostru, cunoaște azi cea mai mare înflorire.

In fotografie: Bolat Temur și Abdula Sunie, tineri colectiviști, membri în echipa artistică a gospodăriei agricole colective „8 Mai” Cobadin, regiunea Constanța, executînd un frumos dans tatar.

Sub steagul marilor drepturi și libertăți

La 12 decembrie a.e. se împlineste un deceniu de la publicarea Rezoluției Biroului Politic al C.C. al P.M.R. în chestiunea națională. Data publicării acestui important document este scumpă tuturor oamenilor muncii din patria noastră care pășesc umăr la umăr, fără deosebire de naționalitate, pe drumul construcției socialismului.

Rezoluția din decembrie 1948 a Biroului Politic al C.C. al P.M.R. în chestiunea națională a consfințit pentru vece deplina egalitate în drepturi a naționalităților conlocuitoare din țara noastră. Constituția R.P.R. — așa cum arăta tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej în Raportul asupra Proiectului de Constituție — „garantează naționalităților conlocuitoare drepturi pe care nu pot decît să le viseze popoarele și naționalitățile asuprite din lumea dominată de imperialiști”.

In timp ce jungla capitalistă e bîn-

tuită de furia propagandei șovine pogromurile și linșajele fiind considerate acolo drept virtute, iar asuprirea națională drept instrument al politicii de stat, — în țara noastră, sub soarele puterii populare, legăturile de frățietate dintre naționalitățile conlocuitoare se adincesc și se cimentează necontenit.

Din Constituția R.P.R.

„...In Republica Populară Romîna se asigură minorităților naționale folosirea liberă a limbii materne, învățămîntul de toate gradele în limba maternă, cărți, ziare și teatre în limba maternă...”.

se mîndrește întregul popor muncitor. Împlinirea unui deceniu de la publicarea Rezoluției din 12 decembrie 1948 îi găsește pe oamenii muncii din uzine și de pe ogoare strîns uniți luptînd umăr la umăr pentru atingerea țelului comun: construirea societății socialiste, fărîngirea vieții îmbelșugate și fericite.

La o expoziție de cărți

A. MARGUL SPERBER

Stau lingă standul plin, frumos și mare.
In paisprezece limbi — abecedare!

Căci alungată n paisprezece graiuri
E neștiința de pe-aceste plaiuri.

De paisprezece ori stă scris, firesc,
De toate cite-n țară le iubesc.

Abecedar ce-n suflete rămi,
Tu, setea minții-mi stîmpărai dintii!

Cînd incîntat te răsfoiesc, tăcut,
Eu, dintr-o dată, iar sint la-nceput:

Ghiozdan, condei, tăbliță — voi tovarăși
De vremi uitate, vii imi sinteți iarăși..

Ce zgomot drag mi-ajunge la ureche?
Te-aud, cor de copii fără pereche!

Scandînd cu glas puternic, voi cu-nceputul
Deprindeți și-azi in clasă alfabetul.

O, mici ostași viteji, primiți salutul!
Voi știți acum ce greu e inceputul.

Și totuși... Voi citiți in graiul vostru,
Așa-i puteți pricepe lumii, rostul.

Cuvintele și ele s-au schimbat
Din vremea cînd dintii le-am învățat.

Noi: foamete, războaie și nevoi,
Voi: muncă, pace, piine. Nu război.

Azi, Gheorghe Melnic (într-o bancă stam)
Nu plînge-amar (parcă-l mai vîd la geam):

Costa abecedarul bani prea mulți.
Il vîd la școala cum venea desculț..

In paisprezece limbi cuvîntul sameni,
Abecedar, ce din copii faci oameni.

Inveți copiii să dea țării lor
Și inimă, și trudă, vis și dor.

In paisprezece graiuri — află-n carte —
Că osebitul grai nu-i mai desparte

Și că frățește-nvață împreună,
Ca un popor, in patria comună!

Traducere de VERONICA PORUMBACU

„CEI CARE PLATESC CU VIAȚA”

5

Într-un palton decolorat, diformat de purtare, cu o legătură cenușie răsucită și sucită la gît, părea să fie paginatorul de noapte; un altul, cu fața lungă și fruntea boltită, foarte înalt, numai într-un pardesiu cenușiu vechi, cu buzele arse, aproape negre, părea să fie Dumitru Dumitru, de la mașina Typograph. N-ar fi putut spune dacă erau ei, nu numai fiindcă în genere nu-i știa în haine de oraș, dar și pentru că acești oameni parcă nu mai erau la fel cu ce au fost fiecare în parte, ei semănau acum mai mult unii cu alții, prin ceva care venea de dincolo de înfățișarea lor zilnică, din adîncurile nebănuite, în care oamenii sau se deosebesc după esența lor, atunci cînd se aseamănă doar ilusiv, sau, dimpotrivă, se apropie unii de alții, cînd sînt din aceeași esență, cum se apropie razele în adîncul sterii. Încă o dată, ca în toate împrejurările hotărîtoare, prezența morții provocase o alegere și Ladima avu sentimentul unei frățietăți de dincolo de lucruri, știu că oamenii aceia nevoiași îmbrăcați erau semenii celor mai buni din totdeauna.

Soarele căzuse cu totul dincolo de grădina Cîșmigului, porțiunile de umbră ale străzii erau întunecate de-a binelea, cînd se ridică zvonul, ca un chiot clocoțitor spre cer și zeci de mîini fluturau ca niște ramuri în furtună... Din susul străzii Cîmpineanu, dinspre Știrbei Vodă, se vedea curgînd spre club, ca un rîu revărsat, coloana imensă a muncitorilor de la căile ferate.

...Ladima rămăsese înapoi, nu mai avea în dreptul lui acum decît coloana de infanteriști cu căști de oțel și echipament de război. Porni îndărăt spre piața pustie, aruncînd o privire stînjinită ca din fugă spre mormanul de cadavre din curtea teatrului și se îndrepta năucit spre „Terasă”.

Cînd ajunse în dreptul pasajului, văzu lumea ieșind de la „Comedia” și resfirîndu-se ca un rîu revărsat, pe Calea Victoriei. Circulația se și restabilise și cei ce posedau și voiau să posedă și mai mult, își duceau spre voluptate, cu dichisuri, capetele lor dulci, cu cioc și ghiare de uliu. Ladima înțelese și mai adînc în ce fel de compartimente, fără comunicare între ele, iremediabil opuse, se desfășoară istoria și se simți rădicînd între două lumi, cu un sentiment de condamnat, cu ochii arși de viziunea acestei „frumoase zile” de decembrie.

clădirea

Ionică,

era ca o

găduind

vorbea.

uri. Feli

pînă la

un om

ansă de

lui era

scurte,

de jcs,

ele bur-

si a ca-

ășează

apăsă

tăriseră

otestare

să clo-

rțele să

că ara-

țita ho-

e mun-

n altfel

de tot-

treacă.

cutre-

cu fe-

lipărite

i dintre

ărea în

albită

icat în-

In cadrul finalei Festivalului bienal de teatru „Ion Luca Caragiale”, colectivul de artiști amatori ai casei raionale de cultură din Tîrgu Ocna, regiunea Bacău, a prezentat piesa „Fata tatei, cea frumoasă” de I. Ghelu, bucurîndu-se de un mare succes.

In fotografie: o scenă din piesă

La finala Festivalului bienal de teatru „I. L. Caragiale”

Zilele trecute, trenuri venind din toate colțurile țării au adus în Capitală echipele artistice de amatori selecționate pentru faza finală a festivalului bienal de teatru „I. L. Caragiale”.

Pe scena Teatrului Tineretului și a Teatrului „Tândărică” s-au întrecut timp de trei zile, 17 echipe de teatru, 7 echipe de păpușari, 17 recitatori, povestitori și cititori artistici, în total 300 de artiști amatori.

De la început trebuie făcută constatarea că în marea lor majoritate echipele au prezentat pe scene piese legate de preocupările tărânimii muncitoare pentru fărîmarea unei agriculturii socialiste, pentru obținerea unor recolte tot mai bogate. Pot fi citate astfel piesele: „Bucuroși de oaspeți” de Gh. Tenulescu, prezentată de echipa din Izvor-Roman; „Nemăpomenita furtună” de M. Davidoglu, prezentată de echipa din Budîsteni-Topoloveni și de Casa raională de cultură din Fălcițeni; „Tîrgul inimilor” de Tiberiu Vornic, cu care s-au prezentat actorii amatori din Armeniș-Caransebeș și Casa raională de cultură din Sebes, etc.

Buna orientare în alegerea repertoriului dovedește maturitatea echipelor artistice munca lor contribuind la limpezirea problemelor care stau acum în fata tărânimii muncitoare și la dezvoltarea continuă a vieții satului. Multe dintre echipele prezente la faza finală a festivalului au știut să împletească misiunea lor obștească cu cea artistică, obținînd realizări însemnate. De-a dreptul impresionantă este acțiunea desfășurată de echipa teatrală din Izvor-Roman Cei cinci țărani muncitori interpreți în piesa „Bucuroși de oaspeți” au mers zile de-a rîndul prin satul lor și au sfătuit pe consăteni să le urmeze exemplul și să intre în întovărășirea agricolă... Munca lor nu a fost zadarnică. Din luna mai, cînd au început această acțiune și pînă în prezent, întovărășirii și în același timp actorii amatori Gh. Averescu, Areamu Nicolae și Atofani Alexandru, au convins

încă doisprezece țărani muncitori să se înscrie în întovărășire.

Nu este de mirare de aceea faptul că ei au adus pe scenă trăiri autentice, reușind să redea prin gesturi simple și puține întreaga complexitate de probleme ce-i preocupă.

Finala a dovedit o dată mai mult, că Festivalul bienal de teatru „I. L. Caragiale” a atras în mișcarea culturală de masă, un mare număr de oameni ai muncii. Printre interpreții unor piese s-au aflat uneori familii întregi. Am cunoscut pe soții Nicolae și Valeria Avereanu din Izvor-Roman, care au dat viață unor personaje din piesa „Bucuroși de oaspeți”.

Nicolae a îndrăgît teatrul de mult. De jucat a început să joace abia în armată. „Acolo aveam condiții, nu glumă” — își aminteste deseori, bucuros. Întors în sat, în 1955, s-a alăturat grupului de actori amatori care abia se forma. „Facem repetiții într-o sală de clasă” — spune el. „Izvor e un sat mititel”.

Valeria, soția sa, este o harnică gospodină. Pe lângă treburile casei, își găsește timp să joace teatru, alături de soțul său.

În ziua a doua a finalei am avut bucuria să-i revăd pe scenă pe soții Ion și Victoria Fîntînelu, din comuna Budîsteni, raionul Topoloveni. Nu este pentru prima dată cînd echipa aceasta al cărei motor este familia Fîntînelu ajunge să dea examenul cel mare. La cel de al II-lea concurs, budîsteni au fost laureați pentru interpretarea piesei „Gardul” de T. Vornic. De astă dată, ei dețin rolurile principale în piesa „Nemăpomenita furtună” de M. Davidoglu.

La fiecare ridicare a cortinei, spectatorii au făcut cunoștință cu cele mai reprezentative talente ale poporului nostru muncitor, din rîndurile artiștilor amatori, cărora regimul nostru de democrație populară le-a deschis nelimitate perspective de manifestare de tărîmul artei amatore.

CARII NOI

Literatură politică

V. I. Lenin: Opere, vol. 37. Scrisori către familie 1893—1922 — Ed. politică. 76 pag. — 7,50 lei

LUCRARI ELABORATE DE INSTITUTUL DE ISTORIE A PARTIDULUI DE PE LINGA C.C. AL P.M.R.

Consultații.

*** 1. Inceputul răspîndirii marxismului în România. Crearea Partidului Social Democrat al Muncitorilor din România (1893) P.S.D.M.R. între anii 1893 și 1900 — retipărire — Ed. politică. 64 pag. — 0,85 lei

*** 2. Lupta pentru refacerea și dezvoltarea mișcării muncitorești între 1900 și 1917 — retipărire — Ed. politică. 68 pag. — 0,95 lei

*** 3. Marea Revoluție Socialistă din Octombrie — începutul unei ere

noi în istoria omenirii. Avîntul revoluționar din România. Crearea P.C.R. — victorie istorică a leninismului asupra oportunistului și reformismului în mișcarea muncitorească din România — retipărire — Ed. politică. 72 pag. — 1,30 lei.

*** 4. Lupta P.C.R. pentru apărarea intereselor maselor muncitoare în perioada stabilizării parțiale și vremelnice a capitalismului 1923—1928 — retipărire — Ed. politică. 72 pag. — 1,15 lei

*** 5. Lupta P.C.R. împotriva fascizării țării pentru crearea frontului popular antifascist — 1934 — februarie 1938 — retipărire — Ed. politică. 72 pag. — 1,20 lei

*** 6. Lupta P.C.R. împotriva dictaturii regale și legionare-fasciste, pentru apărarea independenței naționale a României (februarie 1938—iunie 1941) — retipărire — Ed. politică. 56 pag. — 0,85 lei.

Concursul ALBINELI

Drumul...

Pe drumu-acesta vechi și cunoscut
Crestat în mînte din copilărie,
Sînt urmele neșterse din trecut
— De cînd munceam cu ziua pe moșie.

Pe drumu-acesta, neted ca în palmă,
Ce poposește-n poale de zăvoi,
M-a înfruntat boierul c-o sudalmă
Cînd am cerut dreptate pentru noi.

Pe drumu-acesta, azi întinerit
De soarele ce luminează țara,
Sub steagul libertății am simțit
Că-mi înfloreste-n suflet primăvara.

Pe drumul nostru, neted și curat,
Întins ca o panglică argintie,
Trec carele-n cărcale pe-nserat,
— Ducînd belșugul din gospodărie.

GEORGE BREAZU
comuna Leordeni, regiunea Pitești

Drag mi-a fost...

Foaie verde trei aluni
Drag mi-a fost cu boii buni,
Să mi-i pasc pe la-ntorsuri
Tot prin iarbă și răsuri —
Drag mi-a fost cu boii grași
Să le dau cu pumnii apă
Să le dau cu pumnii apă
Și să mi-i injug la grapă —
Să răstoarne plastele !)
Sus pe toate coastele ;
Dar mai drag îmi e acum
Cînd tractoru-i scot pe drum
Și mi-l bag în arătură
Și pe soare și pe bură...

Cînd mă-ntorc în spicul nopții
Mindra-mi șade-n fața porții
Ca o floare
de cicoare
în brigadă truditoare
De nu-l afli-asemănare.

Cules din comuna Gîrla Mare,
raionul Cujmir,
regiunea Craiova
de ION SOCOL

!) plast = căpiță de fin.

GHICITORI

Cine șade bosumflat
Că tot cîmpu-i fără hat ?
(Chitaburu)

În cămașă și descîns
Moșul gîtul și-a întins
Prin tavan cu pipa-i groasă
Să nu facă fum în casă.
(Soba și hogea)

La sfîrșitul lui april
Eram mică, un copil.
Mama-n mai m-a măritat
C-un lungan slab și uscat.

Și de „chin” și de trai „greu”
M-am uscat acum și eu.
(Fasolea și atacul)

Moș în opt cojoace,
August mi te coace.
Hai de te dezbracă,
Și, dac-o să-ți placă,
Stai pe pod sub șură
Că mori de căldură.
(Întoșndupd)

IOAN APETROAE
correspondent voluntar
comuna Petricani,
regiunea Bacău

Poșta concursului

Prof. ION TRIFU-Smîr-
dioasa: După cum știți,
„Albina” a organizat, pe
tema „Satul nostru azi”,
un concurs închinat celei
de a 11-a aniversări
a proclamării Republicii
Populare Romine. Con-
cursul se va încheia la
30 decembrie a.c. și ur-
mărește oglindirea în co-
loanele revistei, prin re-
portaje, schițe, povestiri,
poezii și lucrări de fol-
clor, a celor mai însem-
nate înfăptuirii din sate.
De patriei noastre în a-
nii puterii populare
transformarea social-stă
a agriculturii, sporirea
producției agricole, rea-
lizări din domeniul cul-
tural, dezvoltarea atitu-
dini noi față de muncă
și față de proprietatea
obștească, demascarea
acțiunilor dușmanului de
clasă, combaterea misti-
cismului și a superstițiilor
etc.

La încheierea con-
cursului, juriul va acor-
da un număr însemnat
de premii.

La acest concurs pot
participa toți cititorii și
correspondenții revistei
„Albina, colect viști, țăr-
ani muncitori cu gospo-
dării individuale, munci-
tori, ingineri și tehnici-
eni din C.A.S și S.M.T.
De asemenea, la concurs

pot participa învățători,
profesori, medici și
funcționari din satele
țării.

ALEXANDRU ION — A-
lexandria, AUREL SEU-
LEAN — Giugus, CONS-
TANTIN FRINCU — Fă-
căeni, AUREL I. PRE-
DA Petroșița, DUMITRU
PADURARU — Copăceni,
TUDOR LUPȘA — Chisî-
dia, SCHIOPU CEZARA —
Ocnița, și altor partici-
panți la concurs le dăm
lămuririle cerute.

Materialele trimise în
cadru concursului nu
primesc răspuns. Apre-
cierea redacției își va
găsi concretizarea în re-
ținerea lor spre publica-
re. Prin aceasta nu tre-
buie înțeles că toate
materialele apărute în
perioada concursului,
sau după aceea, vor fi
și premiate. Juriul con-
cursului va alege, din-
tre toate materialele pri-
mite, pe cele mai bune
și le va premia după
calitatea fiecăruia.

Dr. FLORICA JIANU —
Căciulata: Concursul nu
cuprînde scenete sau
piese, ci numai reporta-
je, schițe, povestiri, poe-
zii și culegeri de fol-
clor. Materialele dum-
nevoastră au fost trimi-
se revistei „Îndrumătorul
Cultural”, în preocupă-
rea căreia își găsesc loc

asemenea producții lite-
rare.

ION BRAGHEȘ-Orașul
Stalin: Recomandați
creatorilor de folclor, pe
care îi cunoașteți, să
participe și ei la con-
cursul „Albinei” trimi-
țîndu-ne zicale, prover-
be, strigături, snoave și
povestiri cu haz.

RADU FELECAN —
Bacău și ION BURCA —
Orașul Stalin: Nu
puteți participa la con-
curs deoarece nu lo-
cuți în sat, nu aveți
o funcție nemijlocit le-
gată de viața satu-
lui. Din poeziile trimise
vom reține cîteva, spre
publicare, dar în afara
concursului.

CONSTANTIN PRE-
DESCU Colonești: Aco-
lași concurent poate
participa în concurs și
cu reportaje, și cu po-
vestiri, și cu schițe, pre-
cum și cu poezii și cu-
legeri de folclor.

GEORGE BREAZU —
Leordeni: Vă mulțumim
pentru sevizarea prețioa-
să făcută redacției. Am
primit poeziile trimise.

In atenția tuturor par-
ticipanților la concurs
Indicați-ne adresa com-
pletă: numele și pro-
numele, profesia și locu-
nude locrați, comuna și
regiunea.

Concursul ALBINELI

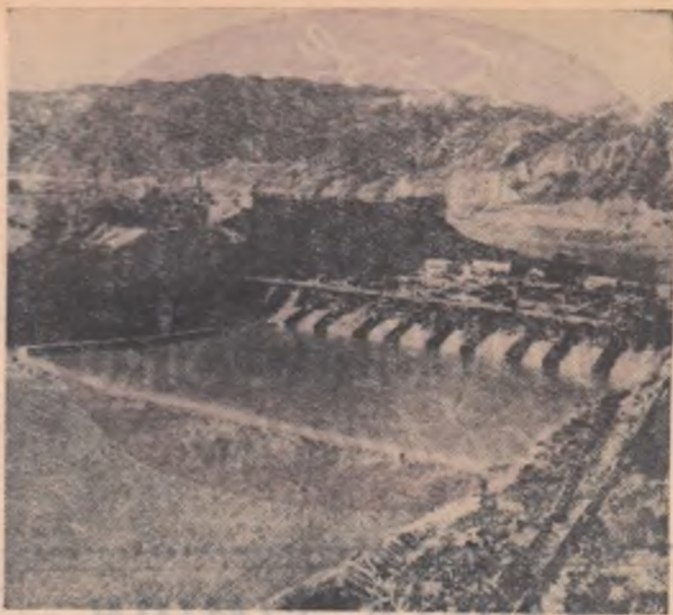
Poporul nostru cere cu hotărîre reglementarea situației din Berlin

Problema normalizării situației din Berlin continuă să stea în atenția opiniei publice mondiale. Oamenii doritori de pace în întreaga lume au salutat cu satisfacție propunerile sovietice cu privire la rezolvarea pașnică a problemei Berlinului. lichidarea statutului de ocupație a orașului și transformarea sectoarelor occidentale ale Berlinului într-un oraș liber, demilitarizat — așa cum propune guvernul sovietic — ar duce la normalizarea situației în Berlin și ar ajuta mult la apropierea între cele două state germane, contribuind la întărirea păcii și securității în Europa și în întreaga lume. Alături de celelalte state socialiste, și țara noastră s-a alăturat propunerilor sovietice de normalizare a situației din Berlin. Declarația guvernului R.P.R. în problema normalizării situației din Berlin, dată publicității la 4 decembrie 1958, exprimă voința hotărîtă a poporului nostru de a vedea rezolvată pe cale pașnică, echilibrată, problema Berlinului, ca întreaga problemă germană. Oamenii din țara noastră nu pot privi cu indiferență felul în care se vor rezolva aceste probleme. Poporul român a suferit durabile pierderi omenești și materiale de pe urma dezastrului de către militarismul german în două războaie mondiale în decursul unei singure generații. Putem oare să asistăm cu indiferență cum forțele militariste revanșarde din Germania occidentală se refac cu ajutorul puterilor occidentale și amenință din nou Europa cu spectrul unui nou măcel? Desigur că nu. Poporul nostru, alături de întreaga omenire dornică

de pace, este interesat ca militarismul german să nu mai poată zvrli lumea într-un nou război, ci ca întregii Germanii să i se creeze condiții pentru o dezvoltare pașnică și democratică. După cum se știe, S.U.A., Anglia și Franța, încălcînd prevederile acordului de la Potsdam, au provocat scindarea Germaniei, au reînviat forțele militariste și revanșarde și le-au înglobat în organizația agresivă a N.A.T.O. Insuși actualul președinte al S.U.A., Eisenhower, declara în 1952: „Ca centru geografic al Europei, Germania occidentală prezintă o mare importanță strategică. Cu Germania occidentală alături, trupele N.A.T.O. formează un front puternic de la Marea Baltică la Alpi”. Ce obiective are acest front preciza, în 1953, Adenauer, cu prilejul unei conferințe în problemele agriculturii: „Trebuie să încercăm ca astfel de țărani să fie menținuți în limita posibilităților în agricultură, astfel ca într-o zi să poată contribui la colonizarea Răsăritului”. Tot Adenauer declara în fața parlamentului vest-german în martie 1958: „Inamicul potențial al N.A.T.O. este Uniunea Sovietică, blocul răsăritean... Iată dar cum, militaristii revanșardei vest-germani, sub oblăduirea puterilor occidentale, visează la războaie împotriva U.R.S.S. și a celorlalte țări socialiste. Cei care se gîndesc la un nou „marș spre Răsărit” ar trebui însă să-și amintească de sfîrșitul lui Hitler și al armatelor sale... Așa cum se arată în declarația guvernului nostru, spre deosebire de cele ce se petrec

în R.F. Germană, R.D. Germană, stat al muncitorilor și țăranilor, se dezvoltă ca un stat pașnic, democratic. Țara noastră este legată de R.D. Germană printr-o strînsă prietenie și alianță, bazate pe țelurile comune ale construirii socialismului și apărării păcii. Nota guvernului român arată că, în condițiile existente, restabilirea unității naționale a Germaniei poate fi asigurată de germanii înșiși, prin contactele directe dintre cele două state germane. După cum se subliniază în declarația guvernului nostru, cea mai urgentă sarcină rămîne însă reglementarea situației din Berlin. Nu mai poate fi admis ca, după 13 ani de la terminarea războiului, în Berlin, capitala R.D. Germane, situată în mijlocul țării, sectoarele occidentale să continue a fi ocupate de forțe armate ale S.U.A., Angliei și Franței. Țările socialiste nu mai pot tolera ca Berlinul occidental să continue a rămîne „oraș de front”, bază militară de agresiune a N.A.T.O. împotriva țărilor participante la Tratatul de la Varșovia. În sectoarele occidentale ale Berlinului își duc activitatea zeci de organizații de spionaj și diversivitate împotriva R.D. Germane și a celorlalte țări socialiste din Europa, ceea ce nu mai poate fi îngăduit. De aceea, propunerile sovietice care prevăd transformarea Berlinului occidental într-un oraș liber, demilitarizat, ar duce la lichidarea focarului de încordare creat aici. Berlinul ar deveni astfel un oraș al păcii, un punct de contacte reciproce între germani, ceea ce ar înlesni unificarea Germaniei pe baze pașnice și democratice și ar duce la întărirea păcii și securității în Europa.

Este cazul ca puterile occidentale să asculte de glasul rațiunii pentru a contribui la înfăptuirea soluției propuse de Uniunea Sovietică. Cît privește încercarea unor cercuri din occident de a trata problema „de pe poziții de forță”, declarația guvernului român arată că, în cazul unei eventuale încălcări a integrității teritoriale a R.D. Germane sau a oricărui alt stat membru al Tratatului de la Varșovia, Republica Populară Română, împreună cu celelalte țări membre ale acestui tratat, își va îndeplini obligațiile ce-i revin, apărînd astfel propria sa securitate și interesele păcii generale.

În vechea Chină, în cursul a 68 de ani, au fost construite centrale electrice cu o putere de 1.850.000 kW. În numai 8 ani de putere populară au fost date în exploatare centrale electrice cu o putere totală de 2.790.000 kW. În fotografie: un aspect de pe șantierul hidrocentralei Sanminsia, de pe fluviul Huanhe. Cînd va fi terminată, hidrocentrala va avea o putere de 1.100.000 kW.

Vești din țările surori

Cea mai mare producție piscicolă din lume

În primele zece luni ale anului în curs pescarii chinezi au obținut o producție de șapte milioane de tone, adică încă o dată față de cît au realizat în întregul an 1957. Producția medie anuală a Japoniei, care era cea mai mare producătoare de pește din lume pînă acum, este de numai cinci milioane de tone. După prevederile planului, pînă la sfîrșitul acestui an, producția piscicolă a Chinei populare va fi de opt milioane de tone, iar pînă la sfîrșitul celui de-al doilea cincinal va ajunge la 20 milioane de tone pe an.

Creșterea producției de energie electrică în R. P. Polonă

Înainte de al doilea război mondial, în Polonia folosirea curentului electric era foarte redusă. Astfel, în 1937, în această țară se produceau 106 Kwh energie electrică pe cap de locuitor. În anii puterii populare cantitatea de energie electrică produsă de centralele electrice a crescut mult. Astfel, în 1957, Polonia producea 747 Kwh pe cap de locuitor, întrecînd producția mondială medie pe cap de locuitor cu peste 100 Kwh.

Cincinalul înainte de termen

În R. P. Bulgaria se extinde mișcarea de masă pentru îndeplinirea planului cincinal înainte de vreme. Astfel colectivitățile din regiunea Vrața s-au angajat să îndeplinească cincinalul la principalele culturi de cîmp (grîu, porumb, floarea soarelui, sfeclă de zahăr, legume) cu doi ani înainte de termen. În domeniul creșterii vitelor planul va fi îndeplinit, de asemenea, în numai trei ani. În perioada aceasta producția medie de grîu și porumb va crește cu cel puțin 30—40 kg. la decar.

R. D. Germană întrece Germania occidentală

Industria chimică este una din ramurile de bază ale economiei R. D. Germane, participarea ei la exportul global al țării atîngînd peste 15 la sută. În ultimii ani R.D.G. a întrecut Germania occidentală în ce privește producția pe cap de locuitor la o serie de produse de bază ale industriei chimice: îngrășăminte azotoase, cauciuc sintetic, sodă caustică, fibre artificiale etc. În ce privește producția pe cap de locuitor a maselor plastice, R.D. Germană se situează pe locul al patrulea din lume.

Cetățenii din Berlinul occidental, ca și din întreaga Germania occidentală, protestează cu hotărîre împotriva înarmării armatei vest-germane cu arma atomică. În clișeu: cetățenii din Spandau (Berlinul occidental) semnează o petiție de protest împotriva înarmării atomice a Germaniei occidentale.

Un prim progres în problema încetării experiențelor cu arma nucleară

La conferința de la Geneva a celor trei puteri pentru încetarea experiențelor cu arma nucleară s-a obținut un prim progres: în ședința de la 6 decembrie participanții la conferință au căzut de acord și au aprobat textul articolului 1 al acordului în care se referă la încetarea experiențelor cu arma nucleară. Fiecare om al muncii, fiecare cetățean cîștit din întreaga lume își dă seama că publicarea declarației guvernului sovietic și a proiectului sovietic de acord pentru încetarea experiențelor cu arma atomică și cu hidrogen a contribuit din plin la acest prim progres important al conferinței. În fond, a fost rezolvată problema principală a conferinței — încetarea experiențelor cu arma nucleară. La ședința din 8 decembrie, participanții au adoptat textul articolului 2 al acordului cu privire la încetarea experiențelor cu armele atomice și cu hidrogen. Acest articol se referă la constituirea unei organizații de control asupra respectării acordului. Dacă reprezentanții S.U.A., Angliei și Franței nu vor ridica nici o piedică în calea aprobării textului final al acordului, conferința de la Geneva în problema încetării experiențelor cu arma nucleară se va încheia cu succes.

Propuneri realiste, corespunzătoare securității generale

Oamenii iubitori de pace din întreaga lume au luat cunoștință cu deosebită satisfacție de noile propuneri făcute de delegația sovietică la conferința în problema preîntîmpinării unui atac prin surprindere, ce se desfășoară la Geneva. Declarația guvernului sovietic în această problemă este o nouă contribuție adusă de Uniunea Sovietică la rezolvarea acestei chestiuni vitale pentru popoarele lumii. În declarație se subliniază de la bun început că este necesar ca țările participante la conferință să se abțină de la acțiuni care prin ele însele pot aduce dezastrul prin surprindere a unui război atomic. Este cunoscută de toată lumea primejdia pe care o reprezintă în această privință zborul avioanelor americane încărcate cu bombe atomice deasupra unor state din Europa occidentală și în regiunea arctică în direcția frontierelor U.R.S.S. De aceea este absolut necesar ca S.U.A. să-și asume obligația de a nu permite pe viitor astfel de zboruri. Declarația guvernului sovietic arată în continuare că un sistem sigur de preîntîmpinare a unui atac prin surprindere nu poate fi instituit decît după interzicerea armei nucleare și după reducerea substanțială a armamentelor clasice și a forțelor armate. Pentru că poziția puterilor occidentale a împiedicat pînă acum realizarea acestor obiective, guvernul sovietic propune o serie de măsuri care pot fi realizate chiar și în condițiile actuale. Astfel, pentru preîntîmpinarea

unui atac prin surprindere declarația guvernului sovietic arată că este necesar să se ajungă la o înțelegere asupra instituirii unor posturi de control și asupra efectuării de fotografii din avion în anumite zone. Măsurile preconizate în declarația guvernului sovietic sînt practice și realiste cîci țin seama de propunerile ambelor părți și corespund intereselor securității generale. Aceste măsuri, pentru a fi în stare să ducă la preîntîmpinarea unui atac prin surprindere, trebuie să fie împletite cu altele privitoare la dezarmare. Astfel, Uniunea Sovietică propune reducerea cu o treime a efectivului trupelor străine din Europa și renunțarea la amplasarea armei nucleare și armei rachetă atît pe teritoriul R. F. Germane cît și al R. D. Germane. Acestea sînt propunerile sovietice: clare și acceptabile pentru toată lumea. Puterile occidentale au avut pînă acum o atitudine obstructionistă la conferința de la Geneva. Propunerile făcute de ele se reduc la cererea de examinare a mijloacelor care pot duce la dezastrul prin surprindere. Scopul acestor propuneri nu poate fi altul decît obținerea de informații asupra potențialului militar al țărilor participante la Tratatul de la Varșovia. Poporul nostru sprijină cu tărie noile propuneri sovietice cu privire la problema preîntîmpinării unui atac prin surprindere, propuneri menite să înlătorească pericolul războiului atomic și să ajute la consolidarea păcii.

Să fim
ATENȚI
ȘI PĂSTRĂTORI
CU BUNUL NOSTRU
al titurilor

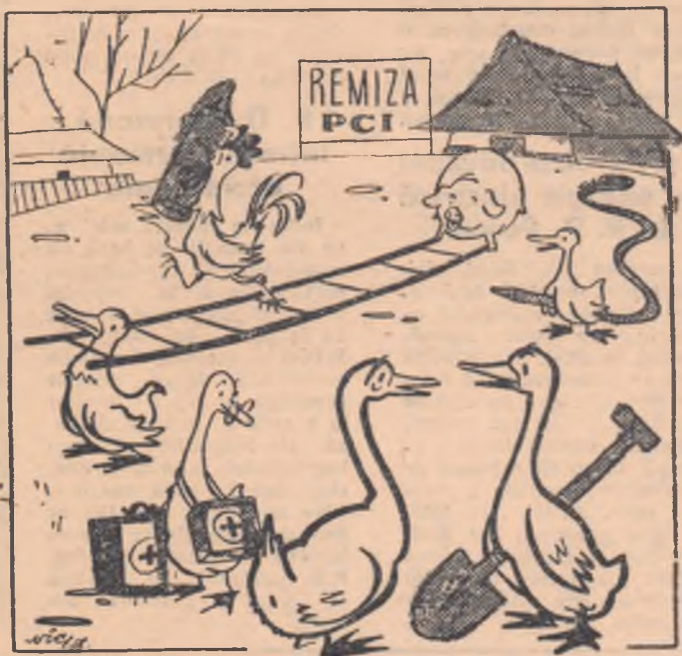
BADIȚA SIMION

Ați auzit cumva vreun zvon
Despre Bărbosu Simion?
N-aveați de unde auzi.
De-aceia vă vom povesti,
Un fapt ce l-a ținut secret
Ocolul silvic din Făget.
De cantonier s-a fost aflat
Că din pădure-a adunat
Cu sacii, ghinda ce cădea
Și în pământ o ascundea.
Ceva mai mult: la ce-a făcut,
Și ajutoare a avut:
Mulți tineri de prin Balotești
Și din alt sat, din Jupinești.

Da, faptele acestea sînt.
La primăvară, din pământ
Puișii plăpînzii vor răsări
Și păduraru-i va-ngriji
Să crească-nalți, să crească mari.
Pădure nouă de stejari...

FL. IORDACHEȘCU

Remiza cu materialele formației voluntare de pompieri din comuna Aita Seacă, raionul Sf. Gheorghe, a fost transformată în adăpost pentru păsări.

GIȘTELE: — Ce zici, soro? Nu era păcat de materialele astea să stea nefolosite??

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

SCAUNUL

La cămin, pe geamuri sta
Cu picioarele pe scaun;
Și la festivaluri, ca un
Cocostîrc, de sus, privea.

Toată lumea îi spunea:
„Strici un bun al tuturor”.
El stătea nepăsător.
Parcă nici nu auzea.

Cineva i-a zis: „Vecine,
Dă-mi și mie-un scaunăș
Că-mi vin neamuri din oraș
Și am scaune puține”.

Cînd un lucru i se cere,
El, avînd inimă bună,
Dă. Dar nu uită să spună:
„Nu cumva să-l strici, măi
vere!”

La cămin, din nou s-a dus.
Cocoțat, la fel, pe-un scaun,
Peste lume, fanșos, ca un
Cocostîrc, privea de sus.

— Nene, stai pe scaun, jos,
Că se zgîrie prea rău.
— Și ce dacă? E al tău?
— Nu-i al meu, da' nu-i
frumos!

La plecare, omu-i zise:
— Te grăbești, ca de-obicei.
Scaunul de ce nu-l iei,
Că al tău, e, pare-mi-se...

A-nșeles de ce vecinul
Luase-un scaun cu-mprumut;
A rămas uimit și mut.
...Clocotea de ris căminul.

De rușine, n-a mai dat
Prin cămin, vreo două luni;
...Dar de-atuncea, oameni luni,
Scaune n-a mai stricat.

P. TELEMAN

**Unde era
hiba?**

Gospodăria colectivă din Luna de Jos, regiunea Cluj, ține 40 de vaci Siementhal. La fermă lucrează patru oameni. Fiecare îngrijește cîte zece vaci. Cel mai bun îngrijitor este badea Augustin Gocan. Bun e și Ion Tătar. Cînd munca a început să fie plătită potrivit producției, Gocan și Tătar au realizat cele mai mari procente.

Atîndu, îngrijitorul Marian Isidor s-a cam supărat:

— D-apoi c-or fi buni tovarășii Gocan și Tătar, nu zic ba. Fără numai, ca să fim drepti, ei au căpătat și cele mai bune vaci cu lapte.

— No, bun, Isidore. Și care-i baiul?

— Iacă, să facem schimb. Dați-mi mie vacile lui Tătar, și să le ia el pe ale mele.

— Bun, să facem schimb. Să vedem: vaca-i de vină?

S-a făcut schimbul, a trecut o vreme, dar cele mai mari procente tot Gocan și Tătar le realizau.

— Ei, Isidore? Oare vacile erau de vină?

— Știu și eu? Se vede treaba că nu.

— Hai să mai facem o schimbare...

— D-apoi cum?

— Să te schimbi dumneata. Să-ngrijești vacile mai bine. Să lucri ca la dumneata acasă.

...S-a schimbat Isidor, s-au schimbat și cîștigurile: toți îngrijitorii au acum venituri asemănătoare.

N. CULCEA

**In patru
rînduri**

La indemnul deputaților în comuna Mîndra, raionul Făgăraș, s-au pietruit drumurile și s-au ridicat noi construcții de interes obștesc.

Ei umărul cu toții pun
Și salu-i mai frumos, firește;
Cu-asemeni oameni, drept vă spun,
Că Mîndra astăzi se mindrește.

Subsemnatul Guț-Guț, pe numele de familie Grohăilă, de profesie mic producător de șuncă, salam, cîrnat și alte sandvișuri, vin cu următoarea reclamație:

Am locuit, pînă de curînd, împreună cu familia mea, alcătuită din una scroafă-mamă, un vier-tată și cîțiva frați-purcei, într-o cocină, dintr-un sat oarecare. Intr-o dimineată, acum cîteva luni, am auzit că voi fi rupt de familie. Ne-am făcut baia de dimineată în noroiul din mijlocul curții, am plecat spre satul Glăvănești, raionul Zeletin, la Ștefan Răducanu. Aici am dus-o binișor. Treceam în fiecare dimineată prin fața Bufetului din sat, unde stăteam de vorbă cu frații mei, care erau atîrnați în vitrină, sub formă de bunuri de larg consum. Cel mai mic, care stătea într-un colț, pe numele de botez Costiță, m-a asigurat că în curînd le voi ține de urît, deoarece a auzit o discuție între stăpînul meu și un delegat de la

Brigada legumicolă a gospodăriei colective din Hălmeag, raionul Făgăraș, a obținut anul acesta o producție sporită de legume, aducînd mari venituri gospodăriei.

— Iar ai venit cu căruța? Ți-am spus de astă-primăvară că o să ne trebuiască un camion!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Hronic din Gurasada

...Care dacă au ascultat vrechile norodului și fiind ei înșiși aleșii lui, strînsu-s-au diriguitorii satului Gurasada, de lîngă Hunedoara, și au prins a se sfătui.

Giudecînd ei dară mai marii din partea locului, găsit-au că rîvnitorii de învățătură pentru deslușirea slovelor au multă dreptate. Și ca să nu lase lucrul nesăvîrșit la vremea lui, au purces în lungul și în lătul satului cu porunca să găsească grabnic loc potrivit și pricepuți meșteri în zidărie și lemn.

Așa s-a fost făcut că în istoricescul an 1950, luna lui Florar, s-a înscris în Hrisoavele satului legămîntul: „Ridica-se-va în Gurasada lăcaș pentru deslușirea buchiilor pe măsura vremurilor noastre, întru luminarea minților, pentru locuitori și urmașii lor. Și săvîrși-vom noi a-această lucrare pînă în anul viitoriu, și nu mai tîrziu, că așa-i vrerea oamenilor și a noastră. Am zis”.

Și au prins dară a se rostui lucrurile cu lăcașul, întru marea mulțumire a oamenilor din sat, care au dat ajutoriu care precum a putut și cît s-a priceput. Dară nu după multă vreme au văzut oamenii cum trece vremea și mult s-au fost mirat că lucrurile nu merg după rînduială.

Trecut-au de atunci opt ani bătuiți pe muche. Se ridicau zi-

durile și iară se năruiau precum se timpiau lucrurile în legenda cu meșterul Manole. În fiecare an, au fost chemați alți pricepuți meșteri zidari. Și în fiecare an în hrisoave se însemna săvîrșirea lăcașului cum altul încă nu s-a mai zut.

Prăpăditu-s-au cu făgăduielile în aști ani multe materiale și bani. Irositu-s-a bunătațe din vreme, deoarece meșterii carcum veneau, făgăduiau, făceau ce făceau și plecau iarăși car încotro și nice unul n-a fost să răspundă de greșalele săvîrșite.

Căutat-au cei din Gurasada meșteri, precum călătuși și moșneagul den poveste pipa pe care o ținea în gură.

Fiind dară povestea cu călătul meșterilor în zidărie lemnărie așisderea cu pipa moșneagului, locuitorii din Gurasada s-au gîndit să dea sfat drăgătorilor acestei așezări face mai puține făgăduinți, nu mai prăpădi cail în goană pe alte meleaguri și a-i încercat pre meșterii din sat, care s-au destul de dibaci și pricepuți pentru ridicarea acum, și mai tîrziu, a zidirii de școală...Ceea ce tare bine ar fi să facă.

Pt. conformitate
CL. MUNTEANU

Reclamație

O.R.A.C.A. Am simțit un fior rece, apoi unul... cald

Intr-adevăr, a doua zi, Ștefan Răducanu m-a prezentat delegatului. Acesta m-a bătut prieteneste pe burtă, m-a dîdilat pe ceafă și stăpînul meu a încheiat contract pe spina-re mea, primind un avans de 300 lei, urmînd ca restul să primească după ce mă va fi livrat (loco-șoric). In aceeași zi a semnat contract și fratele lui Răducanu, Ion, pentru o rudă de a mea pe linie de zoologie, producătoare de lapte dulce, lapte acru, lapte bătut, pe nume Joianica, încă minoră, ajunsă abia la stadiul de vițel, pentru care stăpînul ei a încasat 400 lei.

Indată după contractare, cei doi frați au pornit la tirg. Ei înainte, noi după ei. Credeam

că ne duce la O.R.A.C.A. Ne-am înșelat. Stăpînii nedus la piață și, uitînd că de acum sîntem un bun al statului, și că trebuie să mergem O.R.A.C.A., ne-au vindut un particulari.

Cei doi frați au plecat mîțumiți, ca și cum n-ar fi făcut un lucru nelegal, înstrăinîndu-ne. Din banii încasați, băut într-o bodegă. Cînd ieșit de acolo, ne-am zis: „uite la aștia ce „afuma sînt...”

Va să zică, după ce au luat bani de la O.R.A.C.A. mai acum și de la particulele Auzi! Să-și calce ei cuvînt dat. Ce porcărie! In fata u asemenea afaceri Joianica rămas tablou, ca vițelul poarta nouă.

V-am scris aceste amănunte pentru a se lua măsuri.

GUȚ GROHAILĂ
JOIANICA PLAVA
Pentru conformitate
I. AVIAN